

Moartea și tăietorul de lemne

La Fontaine

Gemând sub o povară de vreascuri și de ani,
Abia se mai mișca pe drum
S-ajungă la coliba-i întunecată de-atât fum,
Un tăietor de lemne, întâiu-ntre sărmani.
Nemaiavând putere și istovit de chin,
El sarcina deodată o leapădă din spate,
În minte blestemându-și destinul său hain.
Atâtea suferințe, cui altuia-i sunt date?
Flămând întotdeauna, de oboseală frânt,
Nevasta și copiii, impozite, corvoadă
Și cămătari... Cu un cuvânt:
Nefericirii – pradă.
Chemând asupra-i moartea, ea vine cât de iute
Și ce dorește-i cere îndată să arate:
– Ajută-mă, îi spune, ca să ridic în spate,
Povara mea de vreascuri – și, după asta, du-te...

Orice e vindecat de moarte,
Și, totuși, nu pornim din loc.
Purtăm povara mai departe,
Decât să nu mai fim deloc...